ŚLĄSKO-DĄBROWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 7 | KATOWICE, DNIA 20 LUTEGO | 1947

Poz. TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

71.
DEKRET
z dnia 13 grudnia 1946 r.
o zmianie ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 4 z dnia 15 stycznia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. „W ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 95, poz. 855, z 1936 r. Nr 3, poz. 24, z 1938 r. Nr 3, poz. 15, Nr 21, poz. 171, Nr 26, poz. 227, Nr 29, poz. 258, z 1939 r. Nr 71, poz. 476, z 1944 r. Nr 4, poz. 19, Nr 5, poz. 24, Nr 9, poz. 44, z 1945 r. Nr 43, poz. 240, z 1946 r. Nr 4, poz. 28) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 95 ust. (1) pkt. 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zasiłku chorobowego za każdy dzień stwierdzonej niezdolności do pracy wskutek choroby, nie wyłączając niedziel i świąt, nie dłużej niż dwadzieścia sześć tygodni, poczynając od pierwszego dnia niezdolności do pracy, jeżeli niezdolność ta trwa co najmniej 3 dni.";

2) w art. 99 ust. (1) określenie „50%" zastępuje się określeniem „70%";

3) w art. 99 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Ubezpieczeni, mający na utrzymaniu dzieci, otrzymują dodatek do zasiłku chorobowego w wysokości 5% przeciętnego tygodniowego zarobku na każde dziecko".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej oraz innym właściwym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Adam Kuryłowicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Stanisław Mikołajczyk
w/z Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik

72.
DEKRET
z dnia 20 grudnia 1946 r.
o ulgowych warunkach powoływania na stanowiska referendarskie w Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 2, poz. 5, z dnia 15 stycznia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Aplikanci Prokuratorii Generalnej oraz osoby ubiegające się o przyjęcie na służbę referendarską w Prokuratorii mogą być na wniosek Prezesa Prokuratorii zwolnieni przez Ministra Skarbu od odbywania w całości lub w części aplikacji w Prokuratorii i aplikacji sądowej, wymaganej od kandydatów na urzędników referendarskich Prokuratorii w myśl § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967), jak również od obowiązku składania egzaminu referendarskiego, oraz mogą być mianowani referendarzami lub na inne wyższe stanowiska w służbie referendarskiej bez odbycia w całości lub w części aplikacji sądowej i aplikacji w Prokuratorii oraz bez złożenia egzaminu referendarskiego, jeżeli ze względu na znajomość prawa nabytą w czasie studiów oraz na dotychczasową pracę zawodową dają rękojmię należytego wykonywania obowiązków służbowych.

Art. 2. Prezes Prokuratorii Generalnej może zaliczyć do czasokresu aplikacji w Prokuratorii co najwyżej półtora roku z czasu służby kandydata na stanowisku aplikanta sądowego, notarialnego, adwokackiego lub urzędnika we władzach i urzędach administracyjnych.

Art. 3. Zwolnienie z mocy art. 1 niniejszego dekretu od złożenia egzaminu referendarskiego w Prokuratorii Generalnej nadaje z chwilą zwolnienia te same prawa, jakie wynikają ze złożenia tego egzaminu.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia i obowiązywać będzie do dnia 31 grudnia 1950 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

73.
DEKRET
z dna 13 czerwca 1946 r.
o wyrobie, sprzedaży oraz opodatkowaniu napojów winnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 396 z dnia 31 grudnia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Przedmiot opodatkowania.

Art. 1. 1. Napoje winne, zarówno wyrobione w kraju jak i sprowadzone z zagranicy, podlegają podatkowi spożywczemu.

2. Do napojów winnych zalicza się:

a) wina naturalne (gronowe, rodzynkowe i owocowe) t.j. napoje powstałe z przefermentowania winogron, rodzynek, owoców i jagód lub ich soków oraz rzewienia (Rheumesculentum), o zawartości powyżej 1,5% objętościowych alkoholu,

b) wina sztuczne t. j. napoje podobne do wina, wyrobione z jakichkolwiek innych, niewymienionych w pkt a) i e) surowców, o zawartości powyżej 1,5% objętościowych alkoholu,

c) wina musujące t. j. napoje winne, z których po otwarciu naczynia wydziela się kwas węglowy, powstały w drodze dodatkowej fermentacji butelkowej, burząc zawarte w naczyniu wino,

d) wina gazowane t. j. napoje winne, nasycone w sposób mechaniczny kwasem węglowym,

e) miód pitny t. j. napój powstały z przefermentowania brzeczki miodowej ewentualnie z dodatkiem chmielu, soków owocowych i jagodowych, ziół i cukru.

3. Minister Skarbu:

a) ustala w drodze rozporządzenia warunki, jakim powinny odpowiadać napoje winne wymienione w ust. 2 pkt a) i b),

b) rozstrzyga w przypadkach wątpliwych, do jakiego rodzaju wina zaliczone być mają poszczególne napoje winne ze względu na rodzaj użytych do ich wyrobu surowców itp.

4. Napoje winne, zawierające powyżej 25% objętościowych alkoholu, nie podlegają podatkowi spożywczemu, natomiast alkohol, zawarty w takich napojach winnych, podlega w całości opłacie monopolowej na równi ze spirytusem, przeznaczonym do wyrobu wódek gatunkowych, stosownie do przepisów o monopolu spirytusowym.

Zwolnienie od podatku.

Art. 2. 1. Wolne są od podatku:

a) napoje winne, przeznaczone do użytku we własnym gospodarstwie domowym wytwórcy, a nie na sprzedaż, wyrobione domowym sposobem w kraju w ciągu roku w ilości, nie przekraczającej łącznie z posiadanym już zapasem 100 litrów;

b) napoje winne, znajdujące się pod węzłem podatku, a zniszczone w obecności kontroli skarbowej, jako niezdatne do spożycia lub zniszczone wskutek nieprzewidzianego wypadku;

c) napoje winne, przeznaczone do wyrobu win musujących, gazowanych, spirytusu lub octu;

d) napoje winne, wolne od cła przy przywozie z zagranicy bądź przez podróżnych, bądź jako próbki bezpłatne, stosownie do obowiązujących przepisów celnych;

e) napoje winne, wydawane ze składów tranzytowych dla zaopatrywania statków morskich, utrzymujących komunikację z portami zagranicznymi, na warunkach ustalonych w przepisach celnych dla zwolnienia od cła;

2. Warunki stosowania przepisów, zawartych w pkt a)—c) ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

3. Minister Skarbu może zwalniać od podatku napoje winne nabywane lub otrzymywane nie w celach zarobkowych (handlowych).

Wysokość podatku.

Art. 3. 1. Podatek spożywczy wynosi:

A) od win naturalnych:
1) gronowych:
a) zawierających do 16% alkoholu — . . . . 75 zł od butelki,
b) zawierających powyżej 16% alkoholu — . . . . 150 zł od butelki,
2) rodzynkowych . . . . . 75 zł od butelki,
3) owocowych . . . . . . 15 zł od butelki;
B) od win sztucznych . . . . 75 zł od butelki;
C) od win musujących:
1) gronowych . . . . 300 zł od butelki;
2) owocowych . . . . . . 150 zł od butelki;
D) od win gazowanych:
1) gronowych . . . . 150 zł od butelki;
2) owocowych . . . . . . 50 zł od butelki;
E) od miodu pitnego . . . . 15 zł od butelki;

2. Minister Skarbu może zmieniać w drodze rozporządzeń stawki podatku, określone w ust. 1, w granicach wysokości, ustalonej w tym ustępie.

3. Mieszanina dwóch lub kilku gatunków win podlega opodatkowaniu według stawki tego rodzaju wina zawartego w mieszaninie, które jest najwyżej opodatkowane. Minister Skarbu może zezwolić na wyjątki od tego przepisu.

4. Butelką w rozumieniu niniejszego dekretu jest naczynie, zawierające napoje winne w ilości do 850 cm^3 włącznie przy winach musujących i gazowanych, a 750 cm^3 włącznie przy pozostałych napojach winnych. Jeżeli butelka zawiera większą ilość napoju winnego, niż podano wyżej, liczy się każde następne, choćby tylko rozpoczęte 850 cm^3 bądź 750 cm^3 zawartości napoju winnego za dalszą całą butelkę.

5. Przy opodatkowaniu napojów winnych, których ilość przy przewozie z zagranicy lub przewozie została określona wagonowo, a które zostały następnie wbrew przepisom usunięte spod opodatkowania podczas przewozu bądź z wolnego składu lub z wytwórni, przyjmuje się — w przypadku niemożności ustalenia ich objętości — za podstawę opodatkowania wagę brutto w stosunku: 1 kg brutto za 1 butelkę.

Obowiązek uiszczenia
i termin płatności podatku.

Art. 4. 1. Do uiszczenia podatku od napojów winnych, wyrobionych w kraju, obowiązany jest wytwórca lub przedsiębiorca wolnego składu (art. 6). Podatek płatny jest przed wydaniem napojów winnych do wolnego obrotu z wytwórni lub wolnego składu.

2. Przy przywozie napojów winnych z zagranicy do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu obowiązujących przepisów celnych. Podatek płatny jest jednocześnie z należnościami celnymi z wyjątkiem przypadku przewidzianego w ust. 3.

3. Napoje winne sprowadzone z zagranicy mogą być po dokonaniu ostatecznej odprawy celnej przywozowej przekazane pod węzłem podatku do wytwórni, lub wolnego składu i z chwilą przejęcia ich przez te przedsiębiorstwa obowiązek uiszczenia od nich podatku przechodzi na przedsiębiorcę wytwórni bądź wolnego składu (ust. 1).

Art. 5. 1. Napoje winne, podlegające podatkowi, mogą być wypuszczane do wolnego obrotu w kraju jedynie w butelkach, po uiszczeniu przypadającego podatku.

2. Podatek od napojów winnych uiszcza się przez naklejenie na butelkach opasek podatkowych, zakupionych w kasie urzędu skarbowego lub celnego.

3. W przypadku sprowadzania napojów winnych z zagranicy nie w celach zarobkowych Minister Skarbu może zezwolić na warunkach przez siebie ustalonych na:

a) rozlew napojów winnych, sprowadzonych w innych naczyniach niż butelki poza wolnym składem,
b) uiszczenie podatku bez użycia opasek podatkowych.

4. Od napojów winnych wysyłanych za granicę w beczkach uiszcza podatek przedsiębiorca wytwórni lub wolnego składu gotówką w kasie urzędu skarbowego lub za pośrednictwem P. K. O. bez użycia opasek podatkowych, przed wydaniem napojów z przedsiębiorstwa.

5. Warunki stosowania przepisów ust. 2 i 4 ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 6. 1. Minister Skarbu może zezwolić na otwarcie i prowadzenie wolnych składów napojów winnych, sprowadzonych pod węzłem podatku z wytwórni, z zagranicy lub innego wolnego składu, celem ich magazynowania i ewentualnie rozlewu, za zapłatą podatku dopiero przed wydaniem tych napojów do wolnego obrotu.

2. Warunki udzielania i cofania zezwoleń wymienionych w ust. 1 oraz prowadzenia wolnego składu określa Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 7. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, podatek od napojów winnych, wyrobionych w kraju może być zakredytowany na warunkach ustalonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia. Odpowiedzialność rzeczowa a podatek.

Art. 8. Napoje winne, podlegające opodatkowaniu w myśl art. 1, może władza skarbowa — w razie nieuiszczenia od nich podatku przy wprowadzeniu do wolnego obrotu — zająć bez względu na prawa osób trzecich, celem pokrycia należności podatkowej. Przepisu tego nie stosuje się w przypadkach, gdy osoby trzecie nabyły swe prawa w dobrej wierze.

Przedawnienie.

Art. 9. 1. Prawo żądania zwrotu podatku nienależnie pobranego przedawnia się z upływem roku, licząc od dnia uiszczenia podatku.

2. Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy udaremniony wskutek zatajenia, przedawnia się z upływem pięciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każda czynność, podjęta przez władzę skarbową w celu ściągnięcia należności podatku wymierzonego lub zatajonego.

Właściwość władz.

Art. 10. Wymiar podatku od napojów winnych należy do właściwości władz skarbowych.

Zaległości podatkowe.

Art. 11. 1. Ściągnięcie nieuiszczonego w terminie podatku od napojów winnych wraz z odsetkami od zaległości następuje w trybie administracyjnym przez władze skarbowe w drodze zajęcia i sprzedaży znajdujących się w wytwórni zapasów gotowych wyrobów bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich oraz w drodze egzekucji do wszelkiego innego majątku przedsiębiorcy, obowiązanego do uiszczenia podatku.

2. Minister Skarbu uprawniony jest do umarzania nieściągalnych należności z tytułu podatku od napojów winnych.

Kontrola skarbowa.

Art. 12. 1. Na wyrób napojów winnych potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu, wydawane w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu.

2. Warunki udzielania i cofania zezwoleń, wymienionych w ust. 1, ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzenia, wydanego w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu.

3. Produkcja, magazynowanie, rozlew i sprzedaż napojów winnych podlegają nadzorowi skarbowemu.

4. Na 14 dni przed zamierzonym uruchomieniem wytwórni lub wolnego składu przedsiębiorca powinien zgłosić pisemnie władzy skarbowej I instancji rozpoczęcie produkcji bądź magazynowania lub rozlewu napojów winnych i złożyć opis zakładu oraz plan sytuacyjny tak lokali wytwórni, bądź wolnego składu, jak i innych pomieszczeń, połączonych z tymi lokalami.

5. Minister Skarbu wyda w drodze rozporządzenia przepisy o:

a) urządzeniu wytwórni i wolnego składu dla celów kontroli skarbowej,
b) sprawdzaniu (weryfikacji),
c) uruchamianiu wytwórni i wolnego składu,
d) kontroli produkcji,
e) prowadzeniu ksiąg obrachunkowych,
f) oznaczaniu naczyń z gotowymi napojami winnymi,
g) wprowadzaniu napojów winnych do wolnego obrotu,
h) kontroli miejsc sprzedaży,
i) rozlewie,
j) magazynowaniu,
k) zanikach,
l) sposobie sprawdzania zgodności stanu zapasów produktów z danymi ujawnionymi w księgach kontrolnych,

l) opodatkowaniu ubytków i zarachowaniu nadwyżek zapasów,
m) nadzorze skarbowym nad samoistnymi przedsiębiorstwami tłoczenia soków przeznaczonych do wyrobu napojów winnych.

Art. 13. 1. Jeżeli przedsiębiorca nie kieruje osobiście wytwórnią lub wolnym składem, obowiązany jest ustanowić zastępcę i zawiadomić o tym władzę skarbową.

2. Przedsiębiorca wytwórni lub wolnego składu albo wskazany przezeń władzy skarbowej zastępca obowiązany jest udzielać organom władz skarbowych wszelkich informacji oraz pomocy przy wykonywaniu czynności urzędowych, tudzież okazywać na żądanie księgi obrachunkowe prowadzone w przedsiębiorstwie.

3. Władza skarbowa może zażądać usunięcia pracownika przedsiębiorstwa, który popełnił nadużycie na szkodę Skarbu Państwa lub w popełnieniu tegoż współdziałał.

4. Jeżeli na żądanie władzy skarbowej ustanowienie zastępcy lub usunięcie pracownika przedsiębiorstwa nie nastąpi w ciągu 14 dni, władza ta może zarządzić wstrzymanie ruchu wytwórni lub wolnego składu.

5. Szczegółowe przepisy co do wykonania przepisów ust. 1—4 wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 14. 1. Przedsiębiorca wytwórni lub wolnego składu napojów winnych obowiązany jest dostarczyć do użytku urzędników skarbowych kontrolujących wytwórnię lub wolny skład odpowiedniego pomieszczenia, potrzebnego do załatwiania czynności kancelaryjnych; pomieszczenie to powinno się znajdować w obrębie wytwórni lub wolnego składu i być zaopatrzone w niezbędne urządzenia i przybory kancelaryjne.

2. Władza skarbowa może zarządzić w przypadku ujawnienia nadużyć na szkodę Skarbu Państwa stały nadzór wytwórni lub wolnego składu na koszt przedsiębiorcy. Zasady ustalania kosztów stałego nadzoru określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

3. W przypadku zarządzenia stałego nadzoru przedsiębiorca obowiązany jest ponadto dostarczyć bezpłatnie urzędnikom skarbowym, powołanym do wykonywania stałego nadzoru, mieszkań w obrębie wytwórni lub wolnego składu z opałem i oświetleniem.

4. O przydatności pomieszczeń (ust. 1 i 3) decyduje władza skarbowa.

Art. 15. Przepisy art. 12, 13 i 14 nie dotyczą wyrobu napojów winnych domowym sposobem (art. 2 ust. 1 pkt a).

Sprzedaż napojów winnych.

Art. 16. 1. Na hurtową sprzedaż napojów winnych potrzebne jest zezwolenie władzy skarbowej.

2. Minister Skarbu jest uprawniony do normowania w drodze rozporządzenia wydanego w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu warunków oraz trybu nadawania, wygasania i cofania zezwoleń, o których mowa w ust. 1. Przepisy te mogą przewidywać cofanie zezwoleń bez podania powodów za sześciomiesięcznym wypowiedzeniem.

3. Detaliczna sprzedaż napojów winnych podlega zgłoszeniu władzy skarbowej w trybie, ustalonym przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia, wydanego w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu.

4. Postanowienia, dotyczące sprzedaży napojów alkoholowych, zawarte w przepisach o monopolu spirytusowym, nie mają zastosowania do napojów winnych.

Zakazy.

Art. 17. Zabrania się:
1) przeprowadzania poza wytwórnią jakichkolwiek zabiegów wytwórczych z wyjątkiem zabiegów, mających na celu konserwację i leczenie napojów winnych, a przedsiębranych po uprzednim zawiadomieniu kontroli skarbowej,
2) wywożenia z wytwórni i sprzedaży półproduktów (soków, zacierów i t. p.), które zalane zostały drożdżami i nie przeszły głównej fermentacji,
3) wypuszczania do wolnego obrotu napojów winnych, nieopatrzonych opaskami podatkowymi,
4) przechowywania w lokalu handlowym i sprzedaży napojów winnych w butelkach nieopatrzonych opaskami podatkowymi,
5) zdejmowania opasek podatkowych z butelek znajdujących się w obrocie handlowym,
6) przechowywania poza wytwórnią, wolnym składem lub składem celnym, wypożyczania, kupowania lub sprzedawania opasek podatkowych.

Przepisy karne.

Art. 18. Do przestępstw, wymienionych w dekrecie niniejszym, stosuje się przepisy działu I części I oraz przepisy części II prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 84, poz. 581).

Art. 19. Kto wyrabia napoje winne bez zezwolenia władzy skarbowej, podlega karze grzywny od 10.000 do 500.000 złotych.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 20. Kto:
1) uruchamia wytwórnię napojów winnych przed zatwierdzeniem urządzeń przez władzę skarbową,
2) rozpoczyna w wytwórni prawnie uruchomionej wyrób napojów winnych przed zatwierdzeniem zgłoszenia wyrobu przez władzę skarbową,
3) wyrabia napoje winne wbrew zarządzeniu władzy skarbowej o wstrzymaniu ruchu wytwórni,

podlega karze grzywny od 5.000 do 100.000 złotych.

Napoje i produkty do ich wyrobu przygotowane podlegają przepadkowi.

Art. 21. 1. Kto całej ilości wyrobionych napojów winnych lub półfabrykatów nie zapisuje do właściwych ksiąg,

podlega karze grzywny w wysokości od 5- do 10-krotnego podatku od niezapisanej ilości.

2. Półfabrykaty uważa się za napoje winne tego gatunku, jaki zgłoszono do wyrobu.

Art. 22. 1. Kto przechowuje w wytwórni lub wolnym składzie napoje winne lub półfabrykaty w innych pomieszczeniach niż przeznaczone na ten cel,

podlega karze grzywny w wysokości od 5- do 10-krotnego podatku od tak przechowywanych napojów.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

2. Przepis art. 21 ust. 2 stosuje się tu odpowiednio.

Art. 23. 1. Kto wypuszcza do wolnego obrotu lub posiada w celu dalszej odsprzedaży napoje winne w butelkach bez opasek podatkowych albo z opaskami używanymi,

podlega karze grzywny w wysokości od 5- do 10-krotnego podatku.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do tego, kto wykaże, że został zwolniony od obowiązku użycia opasek podatkowych i należny podatek uiścił.

Art. 24. Kto:
1) zmienia w użyciu cel, stanowiący podstawę zwolnienia napoju winnego od podatku,
2) usuwa podczas transportu napoje winne, od których nie uiszczono podatku,

podlega karze grzywny w wysokości od 5- do 10-krotnego podatku od napojów winnych w ten sposób odstąpionych, użytych lub usuniętych.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 25. Kto wbrew przepisom podwyższa w napojach winnych zawartość alkoholu ponad normę, która była podstawą opodatkowania,

podlega karze grzywny w wysokości od 5- do 10-krotnej różnicy podatku.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 26. Kto wyrabia napoje winne do użytku we własnym gospodarstwie w ilości ponad normę wolną od podatku,

podlega karze grzywny w wysokości od 5- do 10-krotnego podatku od ilości wyrobionej ponad normę.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 27. 1. Kto uszczupla podatek od napojów winnych,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi występku określonego w art. 19—26, karze grzywny w wysokości od 5- do 10-krotnego uszczuplonego podatku.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,

podlega karze grzywny do 1/4 kary określonej w ust. 1.

Art. 28. Kto umyślnie nabywa, przechowuje lub transportuje napoje winne, pochodzące z występku określonego w art. 19—27, albo pomaga do ich zbycia lub ukrycia,

podlega karze grzywny w wysokości od 2—4-krotnego podatku.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 29. Kto umyślnie zbywa, nabywa, przechowuje lub transportuje opaski podatkowe zdjęte z butelek z napojami winnymi,

podlega karze grzywny od 1.000 do 200.000 złotych.

Przedmiot występku podlega przepadkowi.

Art. 30. Kto bez zezwolenia władzy skarbowej sprzedaje hurtowo napoje winne,

podlega karze grzywny od 5.000 do 50.000 złotych.

Art. 31. Kto narusza inne przepisy o opodatkowaniu napojów winnych,

podlega karze pieniężnej porządkowej.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 32. 1. Przedsiębiorcy wytwórni napojów winnych, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu, obowiązani są zgłosić je w ciągu 20 dni urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych.

2. Przewidziany w art. 12 niniejszego dekretu obowiązek uzyskiwania zezwoleń na wyrób napojów winnych dotyczy również przedsiębiorstw, istniejących w chwili wejścia w życie tego dekretu, przy czym:

a) co do przedsiębiorstw czynnych winno być w ciągu 30 dni od chwili wejścia w życie niniejszego dekretu wniesione podanie o zezwolenie na wyrób napojów winnych wraz z opisem i planem sytuacyjnym przedsiębiorstwa,

b) przedsiębiorstwa nieczynne nie mogą być uruchomione przed uzyskaniem zezwolenia na wyrób napojów winnych.

3. Przedsiębiorstwa wytwórni napojów winnych, istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu, które nie uzyskają zezwolenia na podstawie tego dekretu na dalszy wyrób napojów winnych, ulegają likwidacji w ciągu trzech miesięcy. Nie służy im z tego tytułu prawo do odszkodowania ani żadne inne roszczenie.

Art. 33. 1. Zapasy napojów winnych w ilościach powyżej 10 butelek, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu będą się znajdowały na składach poza magazynami wytwórni napojów winnych oraz u sprzedawców, podlegają w całości opodatkowaniu według stopy podatkowej, określonej w art. 3 dekretu niniejszego; posiadacze takich zapasów obowiązani są w tym celu zgłosić je do opodatkowania pisemnie w dwóch egzemplarzach kontroli skarbowej w ciągu 20 dni po wejściu w życie niniejszego dekretu.

2. Zapasy napojów winnych w ilości do 10 butelek mogą być sprzedawane bez opodatkowania w ciągu 20 dni od chwili wejścia w życie niniejszego dekretu, po czym niesprzedana ilość podlega zgłoszeniu w ciągu 5 dni i opodatkowaniu.

3. Szczegółowe przepisy w sprawie wykonania przepisów ust. 1 i 2 wyda Minister Skarbu, który ustali również dla zapasów napojów winnych, przechowywanych w innych naczyniach niż butelki poza wytwórniami w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu warunki i termin rozlewu oraz termin zapłaty podatku.

4. Kto wbrew przepisom ust 1—3 zaniecha zgłoszenia zapasów napojów winnych,

podlega karze przewidzianej w art 27.

Art. 34. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 35. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej :
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Skarbu: Tadeusz Dietrich

74.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 29 sierpnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i z Ministrem Leśnictwa w sprawie wprowadzenia gatunkowej ochrony roślin.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 384, z dnia 20 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 10 marca 1934 r. o ochronie przyrody (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 274) zarządza się, co następuje:

§ 1. Niżej wyszczególnione dziko rosnące rośliny uznaje się za gatunki chronione na całym obszarze Państwa:

Drzewa:

1. Cis (Taxus baccata),
2. Limba (Pinus cembra),
3. Brzęk (Sorbus torminalis),
4. Brzoza ojcowska (Betula Oycoviensis).

Krzewy, krzewinki:

5. Wiśnia karłowata (Prunus fruticosa),
6. Wawrzynek, wilczełyko i w. główkowy (Daphne Mezereum i D. Cneorum),
7. Bluszcz (Hedera helix),
8. Różanecznik żółty (Rhododendron flavum),
9. Modrzewnica północna (Andromeda calyculata).

Rośliny zielone:

10. Paproć — długosz królewski (Osmunda regalis),
11. Paproć — pióropusznik strusi (Onoclea Struthiopteris),
12. Widłaki (Lycopodium) z wyjątkiem kłosów zarodnikowych wszystkie gatunki,
13. Lilia złotogłów (Lilium martagon),
14. Korona kostkowata (Fritillaria meleagris),
15. Śnieżyca wiosenna (Leucojum vernum) i przebiśnieg pospolity (Galanthus nivalis),
16. Szafran (Crocus scepusiensis),
17. Ostnice (Stipa pennata i S. capillata),
18. Storczykowate (Orchidaceae) z wyjątkiem pospolitych czerwono kwitnących gatunków, jak storczyk szerokolistny (Orchis latifolius) i storczyk krwisty (O. incarnatus),
19. Kosaćce (Iris) wszystkie gatunki z wyjątkiem kosaćca żółtego (Iris pseudoacorus),
20. Zawilec narcyzowy i zawilec zwyczajny (Anemone narcissiflora i A. silvestris),
21. Pełnik europejski i pełnik siedmiogrodzki (Trollius europaeus i T. Transsilvanicus),
22. Sasanki (Pulsatilla) — wszystkie gatunki,
23. Miłek wiosenny (Adonis vernalis),
24. Rosiczka-okrągłolistna, długolistna i pośrednia (Drosera rotundifolia, longifolia i intermedia),
25. Kotewka — orzech wodny (Trapa natans),
26. Mikołajek nadmorski (Eryngium maritimum),
27. Goryczki — (Gentiana — wszystkie gatunki z wyjątkiem G. asclepiadea),
28. Szarotka (Leontopodium alpinum),
29. Dziewięćsił bezłodygowy i dziewięćsił popłocholistny (Carlina acaulis i C. onopordifolia).

§ 2. Zabrania się niszczenia, zrywania lub usuwania ze stanowisk (wykopywania) wymienionych w § 1 gatunków roślin chronionych oraz zbywania, nabywania, przenoszenia i wywożenia ich za granicę w stanie świeżym lub suszonym.

§ 3. Wojewoda po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody może udzielać zezwoleń na

zbieranie i przenoszenie lub przesyłanie roślin chronionych dla celów naukowych, dydaktycznych i hodowlanych.

§ 4. Wyszczególnione w § 2 zakazy nie mają zastosowania do hodowanych w plantacjach i ogrodach gatunków roślin chronionych. Wojewoda może udzielać hodowcom tych roślin zezwolenie na przenoszenie, przesyłanie i sprzedawanie hodowanych roślin gatunków chronionych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy, wydane w zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

Minister Oświaty: Czesław Wycech
w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Bolesław Podedworny
Minister Leśnictwa: Stanisław Tkaczow

75.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY i OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 28 listopada 1946 r.

o sposobie dopełnienia rejestracji w wykonaniu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 388, z dnia 20 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 13 ust. (1) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Użyty w rozporządzeniu niniejszym wyraz „dekret" bez bliższego określenia oznacza dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24).

2. W rozumieniu rozporządzenia niniejszego wyrazy „urząd zatrudnienia" obejmują również terenowe oddziały tego urzędu oraz instytucje zastępcze, wykonywające przekazane im czynności urzędu zatrudnienia.

§ 2. 1. Obowiązani do zarejestrowania się na podstawie art. 1 dekretu powinni zgłosić się w tym celu do właściwego urzędu zatrudnienia we wskazanym przez ten urząd terminie.

2. Właściwym w rozumieniu ust. 1 jest ten urząd zatrudnienia, na którego terenie działania obowiązany do zarejestrowania się ma stale miejsce zamieszkania, a w jego braku — ostatnio przebywa.

§ 3. 1. Urząd zatrudnienia wzywa do rejestracji w drodze publicznych obwieszczeń, które powinny być rozplakatowane conajmniej na 14 dni przed rozpoczęciem rejestracji.

2. W obwieszczeniu należy określić:
1) osoby obowiązane do zarejestrowania się,
2) termin zgłoszenia się do rejestracji,
3) miejsce zgłoszenia się,
4) dokumenty, które należy przedstawić przy rejestracji,
5) rygory karne za niedopełnienie obowiązku rejestracji,
6) osoby nie podlegające obowiązkowi rejestracji.

§ 4. 1. Zgłoszenie się do rejestracji powinno być dokonane przez osobiste stawienie się osoby obowiązanej do rejestracji w urzędzie zatrudnienia.

2. W przypadkach wyjątkowych zgłoszenia można dokonać pisemnie w sposób określony przez urząd zatrudnienia w obwieszczeniu o rejestracji.

§ 5. 1. Każdy zgłaszający się do rejestracji w urzędzie zatrudnienia powinien być zarejestrowany na oddzielnej karcie rejestracyjnej.

2. Z kart rejestracyjnych osób zarejestrowanych na podstawie art. 1 dekretu tworzone są w urzędzie zatrudnienia kartoteki oddzielne od kartotek poszukających pracy.

3. Wzór karty rejestracyjnej ustali instrukcja Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

§ 6. Od rejestrującego się urząd zatrudnienia żąda udzielenia szczegółowych informacji osobistych, udowodnienia posiadanych kwalifikacji i przedstawienia świadectw z dotychczasowej pracy.

§ 7. 1. Każdemu zarejestrowanemu w sposób ustalony niniejszym rozporządzeniem urząd zatrudnienia wydaje zaświadczenie, sporządzone według ustalonego wzoru (załącznik).

2. Zaświadczenie to służy wobec władz i sądów jako dowód dopełnienia obowiązku ustalonego art. 1 dekretu

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz

Załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 listopada 1946 r. (poz. 388).

URZĄD ZATRUDNIENIA

Zaświadczenie Rejestracyjne.

.........................., dnia .... 1946 r.
Ob. ....
.... rok urodzenia ....
zawód .... miejsce zamieszkania ....
.... dopełnił(a) obowiązku rejestracji zarządzonego na podstawie art. 1 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24).

(pieczęć urzędu)

....
(podpis)

76.
ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie określenia przedsiębiorstw związków samorządu terytorialnego wolnych od podatku dochodowego.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 144, poz. 265 z dnia 23 grudnia 1946 r.)

Na podstawie art. 6 pkt. 4) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2 poz. 14) zarządza się co następuje:

§ 1.

W roku podatkowym 1946 wolne są od podatku dochodowego, rozliczające się centralnie ze związkiem samorządu terytorialnego w ramach budżetu danego związku przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego: własne, dzierżawione, bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego lecz prowadzone z ramienia danego związku jako przyszłego właściciela, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Skarbu: T. Dietrich
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik

77.
ZARZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 1 lutego 1947 r. Nr 0/Org. 5/4/47.

w sprawie utworzenia Oddziału Transportowego w Wydziale Budżetowo-Gospodarczym Urzędu Wojewódzkiego.

Celem usprawnienia gospodarki taborem samochodowym Urzędu Wojewódzkiego i zespolenia jej w jednej komórce organizacyjnej pod fachową kontrolą zarządzam co następuje:

W Wydziale Budżetowo-Gospodarczym Urzędu Wojewódzkiego powołuję Oddział Transportowy. Do Oddziału tego przydzielam wszystkie sprawy dotyczące środków lokomocji wszystkich resortów zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim, oraz sprawy materiałów pędnych i nadzoru służbowego nad personelem transportowym.

W szczególności zakres działania Oddziału Transportowego obejmuje:

1. prowadzenie ewidencji pojazdów mechanicznych Urzędu Wojewódzkiego i podległych starostw,
2. Zakup, wydawanie i prowadzenie ewidencji materiałów pędnych i smarów,
3. Zakup i naprawa pojazdów mechanicznych,
4. Zarząd garażami, kierownictwo i nadzór warsztatów mechanicznych,
5. Prowadzenie inwentarza garaży i warsztatów mechanicznych,
6. Prowadzenie ewidencji (kartotek) szoferów i pracowników warsztatów,
7. Wydawanie szoferom rozkazów wyjazdu i prowadzenie ścisłej ewidencji rozjazdów,
8. Wszelkie inne sprawy dotyczące taboru samochodowego.

W związku z powyższym prowadzone dotychczas w Oddziale Ruchu Drogowego w Wydziale Komunikacyjnym oraz w poszczególnych Wydziałach dysponujących pojazdami mechanicznymi sprawy gospodarki taborem samochodowym włączam do zakresu Oddziału Transportowego.

Ob. Naczelnik Wydziału Budżetowo-Gospodarczego opracuje szczegółową instrukcję o gospodarce i nadzorze nad środkami lokomocji i sposobie postępowania w sprawach używania pojazdów mechanicznych Urzędu Wojewódzkiego oraz regulamin dla kierownika garażu i szoferów i przedłoży mi do zatwierdzenia, po uzgodnieniu z Wydziałem Ogólnym — Oddział Organizacyjny.

Wynikające z niniejszego zarządzenia przesunięcia personalne ureguluje oddzielnie Ob. Kierownik Oddziału Personalnego w porozumieniu z zainteresowanymi Wydziałami.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1947 r.

Wojewoda:
(—) Gen. Dyw. A. Zawadzki

78.
ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 31 stycznia 1947 r. Nr. 0/Org. 5/b/36/46.

w sprawie utworzenia Wydziału Motoryzacji w Urzędzie Wojewódzkim oraz Referatów Motoryzacji w Starostwach Powiatowych.

Na podstawie §§ 1 i 2 Zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 12 listopada 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych o utworzeniu wydziałów motoryzacji w urzędach wojewódzkich, zarządzam, co następuje:

I. Z dniem 1 lutego 1947 r., powołuję w Urzędzie Wojewódzkim Wydział Motoryzacji, obejmujący całokształt zagadnień związanych z administracją i gospodarką pojazdami mechanicznymi na obszarze województwa łącznie ze sprawami ruchu drogowego, zarobkowego przewozu osób i towarów pojazdami mechanicznymi oraz wszelkie inne sprawy związane z zagadnieniem komunikacji samochodowej.

Wydział Motoryzacji przejmie w całości dotychczasowy zakres działania Okręgowego Urzędu Samochodowego w Katowicach oraz sprawy ruchu drogowego z Wydziału Komunikacyjnego Urzędu Wojewódzkiego.

Nadto Wydział Motoryzacji przejmie sprawy koncesyj na warsztaty samochodowe prowadzone dotychczas w Wydziale Przemysłowym Urzędu Wojewódzkiego.

Organizację i szczegółowy podział czynności Wydziału Motoryzacji zawiera załącznik Nr 1, do niniejszego zarządzenia.

Bezpośredni nadzór i aprobatę spraw Wydziału Motoryzacji powierzam Wicewojewodzie Ob. Dr. Nantce-Namirskiemu.

W związku z utworzeniem Wydziału Motoryzacji znoszę Oddział Ruchu Drogowego w Wydziale Komunikacyjnym Urzędu Wojewódzkiego.

II. Dla załatwienia spraw motoryzacji w I instancji powołuję Referaty Motoryzacji w Starostwach Powiatowych:

1. Będzińskim — dla powiatów: będzińskiego, zawierciańskiego i sosnowieckiego miejskiego,
2. Bielskim — dla powiatów: bielskiego, cieszyńskiego i pszczyńskiego,
3. Gliwickim — dla powiatów: gliwickiego, gliwickiego miejskiego, rybnickiego, strzeleckiego i zabrzańskiego miejskiego,
4. Katowickim — dla powiatów: bytomskiego, bytomskiego miejskiego, chorzowskiego miejskiego, katowickiego, katowickiego miejskiego, lublinieckiego i tarnogórskiego,
5. Opolskim — dla powiatów: grodkowskiego, kluczborskiego, niemodlińskiego, oleskiego i opolskiego,
6. Prudnickim — dla powiatów: nyskiego i prudnickiego,
7. Raciborskim — dla powiatów: głubczyckiego i raciborskiego.

Referaty motoryzacji w starostwach powiatowych przejmą agendy dotychczasowych Rejonowych Urzędów Samochodowych w Sosnowcu, Bielsku, Gliwicach, Katowicach, Opolu, Prudniku i Raciborzu.

Szczegółowy podział czynności referatów motoryzacji w starostwach zawiera załącznik Nr. 2. do niniejszego zarządzenia.

III. Sprawy personalne Wydziału Motoryzacji oraz referatów motoryzacji w starostwach powiatowych obejmuje Wydział Ogólny (Oddział Personalny), a sprawy finansowe i gospodarcze Wydział Budżetowo-Gospodarczy Urzędu Wojewódzkiego.

Zarządzenia personalne wydane zostaną oddzielnie.

Sprawy lokalowe wynikające z niniejszego zarządzenia ureguluje Ob. Naczelnik Wydziału Budżetowo-Gospodarczego.

Wojewoda:
(—) Gen. Dyw. A. Zawadzki

ZAŁĄCZNIK Nr 1
do zarządzenia Org. Nr. 22/47.

Organizacja i szczegółowy podział czynności Wydziału Motoryzacji.

Wydział Motoryzacji (znak Mot.) dzieli się na 3 Oddziały:

I. Oddział Ogólny,
II. Oddział przewozów i ruchu drogowego,
III. Oddział techniczny.

I. *Oddział Ogólny* obejmuje: sprawy ogólno-administracyjne nie wchodzące w zakres innych Oddziałów, współpraca ze stowarzyszeniami zajmującymi się motoryzacją, wnioski w sprawach osobowych personelu mot., opracowanie preliminarzy budżetowych i kontrola zużycia kredytów przyznanych na cele motoryzacyjne, sprawy szkolnictwa motoryzacyjnego, sprawozdawczość z dziedziny motoryzacji, sprawy nadzoru nad przedsiębiorstwami (C. Z. M.): (Centralnego Zarządu Motoryzacji), (P. K. S.): (Państwowa Komunikacja Samochodowa), P. W. S.: (Państwowe Warsztaty Samochodowe), P. Z. S.: (Państwowe Zakłady Samochodowe), C. Z. S.: (Centrala Zbytu Samochodów) i załatwianiem spraw motoryzacji w I instancji, rejestratura Wydziału.

II. *Oddział przewozów i ruchu drogowego* obejmuje sprawy: ewidencja i rejestracja pojazdów mechanicznych, egzaminowanie kandydatów na kierowców pojazdów mechanicznych i wydawanie pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych, nadzór fachowy nad kierowcami, sprawy koncesyj na przewozy pojazdami mechanicznymi i udzielanie koncesyj w zakresie ustalonym w odnośnych przepisach, opiniowanie wniosków w sprawach koncesyj, nadzór nad taborem samochodowym na terenie województwa i masowymi akcjami przewozowymi, nadzór nad przedsiębiorstwami komunikacji

samochodowej, nadzór i kontrola ruchu drogowego, sprawy wymiaru i poboru opłat oraz przekazywanie wpływów na Państwowy Fundusz Drogowy, sprawy zezwoleń na wyścigi samochodowe.

III. *Oddział techniczny* obejmuje sprawy: opiniowanie w sprawach koncesyj zakładów i warsztatów samochodowych na terenie województwa i wydawania takich koncesyj na zlecenie C. Z. M., sprawy rozmieszczenia warsztatów i stacyj obsługi pojazdów mechanicznych, ewidencja zakładów, warsztatów i stacyj obsługi pojazdów mechanicznych na terenie województwa i nadzór nad nimi, sprawy zaopatrzenia technicznego, przedsiębiorstw motoryzacyjnych, kontrola gospodarki materiałowej w przedsiębiorstwach motoryzacyjnych, ogólny nadzór nad obrotem w dziedzinie motoryzacji i składanie odpowiednich raportów i wniosków do C. Z. M., udział w badaniach technicznych pojazdów mechanicznych i przekazywanie pojazdów mechanicznych do remontów w państwowych zakładach i warsztatach remontowych, planowanie zaopatrzenia pojazdów mechanicznych w paliwo i smary, sprawy rozdziału tych materiałów i kontrola ich zużycia.

ZAŁĄCZNIK Nr 2
do zarządzenia Org. Nr 22/47

Podział czynności referatów motoryzacji w starostwach powiatowych.

A. Sprawy ruchu drogowego ogólnego:
1. Nadzór nad ruchem drogowym (poj. mech., rowerów, pojazdów konnych i pieszych).
2. Współpraca z władzami drogowymi w przedmiocie ustawiania znaków drogowych, zabezpieczania odcinków dróg publicznych niebezpiecznych dla ruchu, wyznaczania miejsc postoju pojazdów, miejsc handlu ulicznego, targowisk, miejsc dla stacji benzynowych publicznych, parkingów, wysepek ochronnych dla publiczności i t. d.
3. Współpraca z organami bezpieczeństwa i porządku publicznego w sprawach kontroli nad ruchem drogowym, instruowanie fachowe członków M. O., pomoc w dochodzeniach w razie katastrof drogowych, nadzór nad regulacją ruchu, opracowywanie zasad porządku ruchu w razie uroczystości masowych.

B. Sprawy ruchu samochodowego:
a) *pojazdy mechaniczne:*
1. przyjmowanie zgłoszeń pojazdów mechanicznych i wydawanie potwierdzeń zgłoszeń,
2. ewidencja zgłoszonych pojazdów mechanicznych i związane z tym czynności,
3. prowadzenie ewidencji zarejestrowanych pojazdów mechanicznych dla celów wojskowych.
4. udział w przeglądach wojskowych pojazdów mechanicznych i komisjach poborowych,
5. wykonywanie specjalnych czynności rejestracyjnych pojazdów mechanicznych (na podstawie upoważnień Wojewody),
6. wycofywanie z ruchu pojazdów mechanicznych na podstawie decyzji urzędów wojewódzkich lub w wyniku kontroli technicznej pojazdów mechanicznych,
7. wydawanie czasowych zaświadczeń i numerów próbnych (z upoważnienia Wojewody).

b) *kierowcy:*
8. wydawanie pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych (zbieranie informacyj o kandydatach, wystawianie dokumentów pozwoleń),
9. odbieranie pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych i przesyłanie odwołań do urzędu wojewódzkiego.
10. rejestracja pozwoleń wydanych (prawa jazdy).

c) *pociągi drogowe:*
11. wydawanie pozwoleń na kursowanie pociągów drogowych.

C. Sprawy ruchu rowerowego:
1. nadzór nad rejestracją rowerów wykonywaną przez zarządy gmin, dostarczanie tabliczek rowerowych, statystyka zarejestrowanych rowerów na terenie powiatu.

D. Sprawy przewozów zarobkowych pojazdami mechanicznymi:
1. przyjmowanie zgłoszeń i wydawanie potwierdzeń zgłoszenia na przewozy nie wymagające koncesji,
2. nadzór nad wykonywaniem przewozów koncesjonowanych,
3. kontrola przedsiębiorstw przewozowych, mających siedzibę na obszarze powiatu,
4. opracowywanie potrzeb komunikacyjnych powiatu w zakresie przewozów samochodowych,
5. opiniowanie podań osób ubiegających się o koncesję na przewozy zarobkowe,
6. wyznaczanie miejsc postoju w regularnym ruchu samochodowym,
7. zbieranie i opracowywanie sprawozdań z ruchu zarobkowego (koncesjonowanego),
8. współpraca ze stacjami P. K. S. i kontrola ich w zakresie zleconym,

E. Sprawy gospodarki technicznej:
1. ewidencja garaży, warsztatów samochodowych, stacji obsługi, stacji benzynowych oraz warsztatów naprawczych samochodowych,
2. opiniowanie podań osób ubiegających się o koncesje na prowadzenie warsztatu samochodowego.
3. przyjmowanie zgłoszeń wydawanie potwierdzeń zgłoszenia na warsztaty samochodowe pracujące na zaspokojenie potrzeb własnych.

F. Sprawy z zakresu świadczeń rzeczowych:
1. współpraca w przedmiocie wykonywania przepisów o świadczeniach rzeczowych w czasie pokoju, prowadzenia wykazów pojazdów mechanicznych nadających się do wykonywania świadczeń rzeczowych.

G. Sprawy z zakresu administracji i gospodarki motoryzacyjnej, zlecone przez wojewódzkie władze administracji ogólnej.

79.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBR.

z dnia 28 stycznia 1947 r.

w sprawie zatwierdzenia stawki dziennej w szpitalu św. Wojciecha w Opolu.

Na podstawie art. 35 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 38, poz. 382) Urząd Wojewódzki zatwierdza wysokość stawki dziennej w szpitalu św. Wojciecha w Opolu:

w klasie III — 150,— zł za leczenie i utrzymanie chorych ubezpieczonych oraz dla Związku Wspierania Ubogich,

w klasie III — 200,— zł za leczenie chorych samopłacących,

w klasie II — 250,— zł za leczenie chorych samopłacących.

Na oddziale chirurgicznym Szpital pobierać może dodatkową opłatę w wysokości 20% stawki dziennej.

Powyższa opłata obowiązuje po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę:
(—) Dr Feliks Presser, Naczelnik Wydziału

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBR.

z dnia 25 stycznia 1947 r.

w sprawie zatwierdzenia stawki dziennej w Szpitalu Miejskim dla Dzieci w Bytomiu.

Na podstawie art. 35 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 38, poz. 382) Urząd Wojewódzki zatwierdza wysokość stawki dziennej w Szpitalu Miejskim dla Dzieci w Bytomiu — za leczenie i utrzymanie chorych tak dla samopłacących jak i ubezpieczonych, oraz dla Związku Wspierania Ubogich — 150,— zł dziennie.

Na oddziale chirurgicznym Szpital pobierać może dodatkową opłatę w wysokości 20% stawki dziennej.

Powyższa opłata obowiązuje po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę:
(—) Dr Feliks Presser, Naczelnik Wydziału

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBR.

z dnia 27 stycznia 1947 r.

w sprawie zatwierdzenia stawki dziennej w Szpitalu Huty „Bobrek" w Bobrku pow. Bytom.

Na podstawie art. 35 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382) Urząd Wojewódzki zatwierdza wysokość Stawki dziennej w Szpitalu Huty „Bobrek" w Bobrku pow. Bytom za leczenie i utrzymanie chorych tak dla samopłacących jak i ubezpieczonych, oraz Związku Wspierania Ubogich klasy III — 150,— zł dziennie.

Na oddziale chirurgicznym Szpital może pobierać dodatkową opłatę w wysokości 20% dziennej.

Powyższa opłata obowiązuje po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia jej w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę:
(—) Dr Feliks Presser, Naczelnik Wydziału

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚLĄSKO-DĄBR.

z dnia 27 stycznia 1947 r.

w sprawie zatwierdzenia stawki dziennej w Szpitalu Miejskim w Dobrodzieniu.

Na podstawie art. 35 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382) Urząd Wojewódzki zatwierdza wysokość stawki dziennej w Szpitalu Miejskim w Dobrodzieniu za leczenie i utrzymanie chorych tak dla samopłacących jak i ubezpieczonych, oraz dla Związków Wspierania Ubogich klasy III — 120,— zł dziennie.

Na oddziale chirurgicznym Szpital pobierać może dodatkową opłatę w wysokości 20% stawki dziennej.

Powyższa opłata obowiązuje po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia jej w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę:
(—) Dr Feliks Presser. Naczelnik Wydziału

OBWIESZCZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 18. XII. 1946 r.

w sprawie zatwierdzenia stawki dziennej w Szpitalu św. Elżbiety w Katowicach.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach zatwierdza po myśli art. 5 § 2 dekretu P.K.W.N. z dnia 23. XI. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) uchwałę Wydziału Wojewódzkiego w sprawie opłaty dziennej w Szpitalu św. Elżbiety w Katowicach:

100,— zł dziennie dla ubezpieczonych i Związku Wspierania Ubogich,
150,— zł dziennie dla samopłacących.

Powyższa opłata obowiązuje po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Wojewodę:
(—) Dr Feliks Presser. Naczelnik Wydziału

80.

STAROSTWO POWIATOWE GŁUBCZYCKIE
Nr. Pr.-Adm. XVIII-2/1/47 Głubczyce, dnia 31. I. 1947 r.

OGŁOSZENIE

w sprawie wpisu praw wodnych do księgi wodnej.

Na podstawie art. 253 ust. 2 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 205) w brzmieniu ustalonym Rozp. Min. Rob. Publ. z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 574) i zmienionego Rozp. Prez. R. P. z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) i dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 295) o zarządzie Ziem Odzyskanych, Starostwo Powiatowe Głubczyckie podaje do publicznej wiadomości wszystkim użytkowcom sił wodnych zamieszkałych na terenie tut. powiatu, że zainteresowani winni wnieść podanie o wpisanie zakładów do księgi wodnej w tut. Starostwie, w przeciwnym razie prawa ich wygasną, jeśli w terminie lat 5 — t. j. od dnia 27. XI. 1945 r. — 27. XI. 1950 r. nie zostaną podania wniesione o odnowienie praw wodnych.

Starosta Powiatowy:
Zawadzki Ignacy

81.

MINISTERSTWO ZDROWIA
Nr 8714/E/1128-III Warszawa, dnia 4 XII. 1946 r.

PISMO OKÓLNE.

W sprawie badania wody do picia i potrzeb gospodarczych w wodociągach.

Do
Urzędów Wojewódzkich (Wydział Zdrowia),
Morskiego Urzędu Zdrowia w Gdyni,
Zarządów Miejskich m. st. Warszawy
(Resort Zdrowia i Opieki Społecznej),
m. Łodzi (Wydział Zdrowia).

Ministerstwo Zdrowia poleca dopilnowania ścisłego wykonywania obowiązku kontroli wody do picia i potrzeb gospodarczych ze wszystkich czynnych wodociągów zgodnie z obowiązującą instrukcją zamieszczoną w okólniku Nr 6/34 Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 1 marca 1934 r. Nr Z.H.16/XI/b/1/7. (Prawo Sanitarne tom I).

Jednocześnie Ministerstwo Zdrowia wyjaśnia, że próbki wody do badania pod względem chemicznym i bakteriologicznym należy kierować do właściwej terytorialnie filii P.Z.H., ponieważ Państwowe Zakłady Badania Żywności, o których mowa w instrukcji, na mocy Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 977) o złączeniu Państwowego Zakładu Badania Żywności i Przedmiotów Użytku z P.Z.H., włączone zostały do P.Z.H.

W wypadku nie zachowania przepisów instrukcji, wynikających z Rozporządzenia Ministrów Op. Społ. i Spraw Wewn. z dnia 27. VIII. 1933 r. o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 562), należy stosować przepisy art. 16 Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16 marca 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 310).

Za Ministra:
(—) Dr med Tadeusz Michejda, Podsekretarz Stanu

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Zdrowia
Nr Z. — 32/1 Katowice, dnia 23 grudnia 1946 r.

w sprawie badania wody do picia i potrzeb gospodarczych w wodociągach.

Starostwa Powiatowe i Grodzkie
— Lekarze Powiatowi i Grodzcy —
Województwa Śląsko-Dąbrowskiego

przesyła się do wiadomości wraz z odpisami okólnika 6/34 i rozporządzeń.

Za Wojewodę:
(Dr Feliks Presser, Naczelnik Wydziału)

Wyciąg z Prawa Sanitarnego.

HIGIENA OTOCZENIA

A. WODA

1.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 16 marca 1928 r.

o zaopatrywaniu ludności w wodę.

(Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 310.)

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Piecza nad należytem zaopatrzeniem ludności w wodę do picia i dla potrzeb gospodarczych należy do obowiązku gmin. W wykonaniu tego obowiązku gminy powinny:

1. Czuwać na tym, aby istniejące w ich obrębie publiczne i prywatne urządzenia do zaopatrywania ludności w wodę odpowiadały przepisom niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeń, wydanych na jego podstawie;

budować i utrzymywać odpowiednio do potrzeb ludności urządzenia do zaopatrywania w wodę, przeznaczone do użytku publicznego.

Art. 2. Woda do picia w miejscu jej czerpania powinna odpowiadać warunkom fizycznym, chemicznym i bakteriologicznym, które określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Tym samym warunkom powinna odpowiadać woda, używana do celów gospodarstwa domowego, do wyrobu i w związku z wyrobem artykułów spożywczych w wytwórniach tych artykułów, do wyrobu lodu oraz woda w zakładach kąpielowych publicznych.

Art. 3. W celu utrzymywania wody w stanie, wymaganym rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych (art. 2), gminy powinny prowadzić badania jej prób pobranych w miejscach:

a) ujęcia,
b) wypływu z urządzeń do oczyszczania,
c) czerpania wody w sieci wodociągowej, studni lub ujęcia źródlanego.

Art. 4. Urządzenia do zaopatrywania ludności w wodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są to: naturalne lub sztuczne zbiorniki wodne (powierzchniowe i wgłębne), z których ujmuje się wodę, przylegające do nich tereny wodonośne i obszary ochronne, ujęcia wody, urządzenia do jej oczyszczania oraz urządzenia, z których pomocą woda jest dostarczana bezpośrednio do użytku (sieć wodociągowa, studnie, ujęcia źródlane).

Art. 5. Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych przysługuje prawo wydawania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących:

1. warunki, którym odpowiadać winny publiczne i prywatne urządzenia do zaopatrywania w wodę,
2. korzystanie z tych urządzeń.

Władze administracji ogólnej, powołane do sprawowania nadzoru policyjno-sanitarnego, mogą zabronić korzystać z urządzeń do zaopatrywania w wodę, nieodpowiadających przepisom lub dostarczających wodę nieodpowiadającą warunkom, wymienionym w art. 2.

Art. 6. Zatwierdzenie projektów wodociągów oraz badanie urządzeń wodociągowych przed oddaniem ich do użytku publicznego należy:

1. w miejscowościach, liczących powyżej 25.000 mieszkańców, do Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych,
2. w miejscowościach, liczących poniżej 25.000 mieszkańców, do wojewódzkich władz administracji ogólnej.

Art. 7. Budowa i utrzymywanie wodociągów dla użytku publicznego stanowi wyłączne prawo gmin: gmina może jednak zezwolić na budowę i utrzymanie wodociągów innej osobie prawnej lub fizycznej.

Zezwolenia takiego gmina nie może odmówić, jeżeli w uzdrowisku uznanym za posiadające charakter użyteczności publicznej Komisja Uzdrowiskowa lub właściciel uzdrowiska zamierzają wybudować wodociąg, a gmina sama nie przystępuje do budowy wodociągu, czyniącego zadość potrzebom całego uzdrowiska.

Na zaprowadzenie państwowej sieci wodociągowej zezwolenie gminy jest niepotrzebne.

Wysokość opłat za wodę, dostarczoną z wodociągów zaprowadzonych na podstawie zezwolenia gminy przez osoby prawne lub fizyczne, zatwierdza wojewoda, z którym współdziała w tym względzie z głosem stanowczym wydział wojewódzki. Wysokość tych opłat w m. st. Warszawie zatwierdza Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 8. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych wyznaczy gminom termin do przedłożenia projektów urządzeń wodociągowych, celem zatwierdzenia przez właściwe władze, wymienione w art. 6 niniejszego rozporządzenia, jak również termin rozpoczęcia budowy urządzeń wodociągowych według zatwierdzonego planu. Postanowienie niniejsze dotyczy również gmin, mających urządzenia wodociągowe tylko w części swych obszarów.

Szczegółowe plany urządzeń wodociągowych powinny być sporządzone na podstawie prawomocnego planu zabudowy, o ile taki plan istnieje.

Art. 9. W drodze przepisów miejscowych przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) (art. 410 punkt 9, 415, 416 i 417) może być nałożony na właścicieli nieruchomości obowiązek przyłączenia nieruchomości do sieci wodociągowej gminnej i określony sposób pokrycia kosztów tego przyłączenia oraz mogą być ustalone zasady i warunki ogólne i techniczne takiego przyłączenia i ustanowione opłaty za pobór wody z wodociągu miejskiego.

Art. 10. Jeżeli gmina po upływie roku od daty wyznaczenia terminu w myśl art. 8 nie przystąpi do wykonania projektu oraz robót przewidzianych w art. 8, władza nadzorcza jest uprawniona do wstawienia do jej budżetu potrzebnych na te cele sum.

Postanowienie to dotyczy również gmin, obowiązanych w myśl art. 12 do budowy studzień publicznych, o ile w wyznaczonym terminie nie pobudują tych studzień.

Art. 11. Budowa nowych i przebudowa istniejących studzień prywatnych może być wykonywana tylko po uzyskaniu zezwolenia w myśl przepisów policyjno-budowlanych i zgodnie z przepisami sanitarnymi.

Art. 12. Do czasu zaprowadzenia w poszczególnych gminach zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia wystarczających urządzeń wodociągowych, gminy te obowiązane są budować i utrzymywać studnie publiczne w liczbie, odpowiadającej potrzebom ludności.

Termin budowania studzień określą właściwe władze nadzorcze. Termin ten nie może być wszakże dłuższy nad lat 2.

Art. 13. Sieć wodociągowa winna być dostatecznie zabezpieczona przed wszelkim zanieczyszczeniem.

Tereny, na których znajdują się ujęcia wody, oraz tereny wodonośne dla wodociągów gruntowych winny być przez gminę zabezpieczone od wszelkich zanieczyszczeń, mogących wpłynąć na własności wody pod względem fizycznym, chemicznym i biologicznym w sposób szkodliwy lub mogący być szkodliwym dla zdrowia.

Art. 14. Jeżeli poza urządzeniami, dostarczającymi ludności wodę do picia, są w jakiejkolwiek miejscowości urządzenia wodne, dostarczające wodę dla innych celów (technicznych), nieodpowiadające warunkom art. 2, to urządzenia te winny być tak założone, aby woda z nich nie przedostawała się do urządzeń z dobrą wodą.

Art. 15. Nadzór nad organami komunalnymi w zakresie obowiązków, wynikających z niniejszego rozporządzenia, sprawują właściwe władze nadzorcze. Właściwemi władzami nadzorczemi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są władze, określone w przepisach o ustroju samorządu, a w zakresie policyjno-sanitarnym państwowe władze administracji ogólnej.

Art. 16. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeń, wydanych na jego podstawie, ulegną karze grzywny do 1.000 zł i aresztu do 6 tygodni, lub jednej z tych kar, o ile nie podlegają karom surowszym na podstawie innych przepisów.

Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu, na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, karę zastępczego aresztu według uznania, jednak nie ponad 4 tygodnie.

Do wymierzania kar powołana jest powiatowa władza administracji ogólnej.

Skazany orzeczeniem powiatowej władzy administracji ogólnej może w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzone postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowym orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonym). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 17. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych i zainteresowanymi ministrami, w odniesieniu do art. 6 Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a co do orzecznictwa karnego Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 18. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem przepisy w sprawach uregulowanych tym rozporządzeniem.

2.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych
z dnia 27 sierpnia 1933 r.
o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych
(Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 562.)

Na podstawie art. 2 punkt 8 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371), art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 310) i art. I rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 493) zarządza się co następuje:

§ 1. Woda do picia, do celów gospodarstwa domowego, do wyrobu i w związku z wyrobem artykułów żywności w wytwórniach tych artykułów, do wyrobu lodu oraz woda w zakładach kąpielowych publicznych, powinna w miejscach jej czerpania odpowiadać przepisom niniejszego rozporządzenia.

§ 2. (1) Woda, używana do celów, wymienionych w § 1, nie może:

1) być źródłem zakażenia lub zatrucia;
2) zawierać składników lub domieszek:
   a) szkodliwych dla zdrowia,
   b) wskazujących na zanieczyszczenie,
   c) wywierających ujemny wpływ na smak i wygląd wody.

(2) W szczególności woda:

1) powinna być przeźroczysta bezbarwna, bez zapachu;
2) nie może zawierać:
   a) związków arsenu oraz związków metali ciężkich,
   b) bakteryj chorobotwórczych.

Wskaźnikiem dobroci wody pod względem bakteriologicznym jest nieobecność w niej bakterii okrężnicy lub co najwyżej obecność tej bakterii w 10 centymetrach sześciennych wody — dla studzień płytkich, w 50 centymetrach sześciennych wody — dla studzień głębokich i wodociągów.

Ogólna liczba bakteryj na żelatynie przy temperaturze 20° po 48 godzinach, w wodzie ze studzień głębokich i wodociągów nie może przekraczać 100 w jednym centymetrze sześciennym.

(3) Ponadto w zasadzie woda:

1) nie powinna zawierać:
   a) związków żelaza w ilości powyżej 0,3 miligrama na 1 litr wody obliczonej jako Fe (żelazo metaliczne)
   b) związków manganu w ilości powyżej 0,1 miligrama na 1 litr wody oblicz. jako Mn (mangan metaliczny),
   c) chlorków pochodzenia geologicznego w ilości powyżej 250 mgr. na 1 litr wody oblicz. jako Cl. (Chlor),
   d) siarczanów w ilości powyżej 100 mlgr. na 1 litr wody oblicz. jako SO_4 (kwas siarkowy),
   e) azotanów w ilości powyżej 30 mlgr. na 1 litr wody oblicz. jako NO_3 (kwas azotowy),
2) powinna dawać suchą pozostałość przy temperaturze 110°C nie większą niż 500 miligramów na 1 litr wody,
3) powinna wykazywać twardość ogólną nie większą niż 36° francuskich (20° niemieckich).

§ 3. (1) Do badania wody dla celów administracji sanitarnej są uprawnione:

a) Państwowy Zakład Higieny;

b) Państwowe Zakłady badania żywności i przedmiotów użytku;

c) komunalne pracownie badania żywności i przedmiotów użytku, uprawnione w myśl ust. 2 art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343).

(2) Ocena sanitarna wody powinna być wydawana na podstawie zestawienia wyników jej badania pod względem fizycznym, chemicznym i bakteriologicznym po uprzednim zbadaniu urządzenia wodnego oraz terenu, z którego woda pochodzi, a w razie potrzeby, przekroju geologicznego.

§ 4. O ile wyniki badania wykażą, że woda nie odpowiada warunkom, wyszczególnionym w § 2, powiatowa władza administracji ogólnej wyda, w każdym poszczególnym przypadku lub dla poszczególnych miejscowości, na podstawie wyników badania Zakładów, wyszczególnionych w ust. 1 § 3, decyzję co do warunków dopuszczenia tej wody do celów, wymienionych w § 1 lub, o ile wzgląd na niezbędne zaopatrzenie ludności w wodę na to pozwoli, niedopuszczenia do tych celów wody uznanej za niezdatną do picia.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

3

Okólnik Nr. 6/34
Min. Opieki Społ. z dnia 1 marca 1934 r.
Nr. Z. H. 16/XI/b/1/7

Instrukcja do rozporządzenia Ministrów Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych.

Do Panów Wojewodów (wszystkich prócz śląskiego), Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Dyrektora Państwowego Zakładu Higieny oraz Dyrektorów Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku.

W związku z postanowieniami rozporządzenia Ministrów Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych z dnia 27 sierpnia 1933 r. o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 562) zarządza się w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, co następuje:

1. Badania sanitarne źródeł wody i urządzeń wodnych.

Badanie sanitarne źródeł wody i urządzeń wodnych ma na celu stwierdzenie przydatności wody do picia i potrzeb gospodarczych. Badanie sanitarne powinno być poprzedzone oględzinami miejscowymi terenu z którego woda pochodzi, otoczenia urządzenia wodnego oraz jego konstrukcji i sposobów zabezpieczenia przed

zanieczyszczeniem. Powyższe oględziny powinny być dokonywane przez odpowiednie siły fachowe (lekarz, inżynier); w szczególności gdy chodzi o badanie działania i konstrukcji urządzeń wodociągowych, wpływ otoczenia na działanie tych urządzeń, oraz w razie potrzeby, przekroju geologicznego — w inspekcji powinien brać udział organ techniczno-budowlany władz administracji ogólnej.

O ile miejscowe oględziny wskazują, że woda w danych warunkach w żadnym razie nie mogłaby odpowiadać wymaganiom wody do picia i potrzeb gospodarczych — wyniki tych oględzin mogą być wystarczającą podstawą do wydania ujemnej oceny o źródle wody. We wszystkich innych przypadkach ocena może być wydana jedynie na podstawie wyników oględzin miejscowych i badania fizycznego, chemicznego i bakteriologicznego wody.

W tym celu po dokonaniu miejscowych oględzin terenu oraz urządzeń wodnych z których woda pochodzi, należy pobrać próbę wody do badania fizycznego, chemicznego i bakteriologicznego.

Przy pobieraniu prób wody powinien być wypełniony kwestionariusz, zawierający przede wszystkim następujące dane, jako zasadnicze:

a) miejscowość (adres) w której próbę pobrano,

b) rodzaj zbiornika lub urządzenia wodnego (jezioro, staw, rzeka, wodociąg, studnia publiczna, prywatna, kopana, wiercona, abisyńska itp.),

c) opis otoczenia zbiornika lub urządzenia wodnego,

d) zasadnicze dane o źródle lub urządzeniu wodnym (głębokość studni, rodzaj cembrowania i stan jego, sposób nakrycia studni, sposób czerpania wody, dopływy z sąsiadującego terenu itp.).

e) przyczyna, dla której woda powinna być zbadana,

f) czas pobrania próby (dzień i godzina),

g) temperatura powietrza i wody w chwili pobrania próby.

Załączony wzór kwestionariusza dla studzień (załącznik 1) stanowi schemat, który, w zależności od warunków lokalnych lub od rodzaju zbiornika (urządzenia wodnego), może być w miarę potrzeby uzupełniany.

Pobieranie prób powinno być dokonywane przez funkcjonariusza fachowego (lekarz, inżynier sanitarny, kontroler sanitarny, kontroler żywności) według następujących wskazówek:

1. Pobieranie prób wody ze studzień i z kranów wodociągowych.

Woda ze studzień z pompami i z kranów wodociągowych powinna być brana do badania po uprzednim odpompowaniu ewentualnie zlewaniu wody w ciągu 5—10 minut. Ze studzień bez pomp woda powinna być pobierana przyrządem specjalnym np. butelka z pętlą drucianą na szyjce lub przyrząd Esmarcka z automatycznym mechanizmem sprężynowym do pobierania wody na danej głębokości; w braku jego wiadrem czysto wymytym i spłókanym kilkakrotnie wodą pobieraną.

2. Pobieranie prób wody z otwartych zbiorników (rzeki, jeziora, stawy itp.).

W przypadkach, kiedy zachodzi potrzeba zbadania wód powierzchniowych, np. wody służącej do zasilania wodociągów lub wody z otwartych naturalnych zbiorników, czerpanej przez ludność dla swych potrzeb, lub t. p. — należy próby wody pobierać w miejscu ujęcia wody lub w miejscach, gdzie woda jest zwykle czerpana przez ludność.

Ze względu na możliwość zmian w składzie wód rzecznych jednorazowe pobranie próby wody nie odzwierciadla faktycznego stanu wody w rzece. Dla właściwego scharakteryzowania wody rzecznej, należy, w zależności od charakteru rzeki i jej dopływów, badać wodę periodycznie przez dłuższy okres czasu, pobierając próby kilkakrotnie w jednych i tych samych miejscach. W tych przypadkach należy również przeprowadzić miejscowe oględziny dorzecza w celu wykrycia źródeł zanieczyszczenia. Próby wody z rzek, stawów, jezior itp. należy pobierać na głębokości 20—30 cm od powierzchni wody.

3. Naczynia do pobierania prób wody.

Dla dokonania całkowitego chemicznego badania wody należy pobrać próbę w ilości 2 litrów, dla badania skróconego — 1 litr; woda powinna być nalewana w butelki czyste i wypłukane kilkakrotnie wodą pobieraną, opatrzone korkami szlifowanymi w braku ich — korkami nowemi wygotowanymi w czystej wodzie.

Dla badań bakteriologicznych należy pobrać próby w naczynia bezwzględnie wyjałowione, w ilości 150—250 milgr. z zachowaniem odpowiednich ostrożności w celu jałowego pobrania próby.

4. Opakowanie i przesyłanie prób do badania.

Po niecałkowitym napełnieniu wodą należy butelki zakorkować, szyjki ich owiązać papierem woskowym lub płótnem. Do butelki z odpowiednim na niej oznaczeniem powinien być dołączony kwestionariusz z pobrania danej próby (rozdz. I). Próby wody do badania bakteriologicznego powinny być przesłane do Zakładu Badawczego zaraz po pobraniu do badania, chemicznego w terminie najwyżej 48-godzinnym od chwili pobrania próby wody.

Próby wody, pobierane w związku z prowadzeniem akcji ogólno-sanitarnej na użytek władz lub strony, należy przesyłać w dwóch butelkach (w jednej — do badania chemicznego, w drugiej do badania bakteriologicznego) do Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku lub ich filii albo do uprawnionych pracowni badania żywności i przedmiotów użytku (pkt. c) ust. 1 § 3 rozporządzenia) dla badania chemicznego i bakteriologicznego.

Natomiast próby wody, pobierane w związku z wybuchem duru brzusznego, durów rzekomych, czerwonki lub cholery, należy przesyłać do Państwowego Zakładu Higieny lub jego filii.

II. Kontrola i odkażanie urządzeń wodnych.

Woda z wodociągów i studzień publicznych powinna być obowiązkowo poddawana kontroli okresowej, zaś woda ze studzień prywatnych — kontroli w miarę potrzeby według uznania powiatowej władzy administracji ogólnej.

1) Woda ze studzien publicznych, to jest takich, które należą do gminy (umieszczone na ulicach lub placach) oraz takich, które będąc własnością prywatną, służą jednocześnie do celów publicznych i z tego względu nie mogą być zamknięte przez stronę prywatną, jak również woda ze studzien przy zakładach użyteczności publicznej oraz woda używana do celów przemysłowo-żywnościowych — powinna być badana pod względem fizycznym, chemicznym i bakteriologicznym conajmniej raz do roku.

2) Z uwagi na dużą liczbę studzien należy kierować się zasadą, by w pierwszym rzędzie badana była woda ze studzien publicznych.

3) Woda z urządzeń wodociągowych, zasilanych wodą z głębszych warstw geologicznych. zasilanych wodą z głębszych warstw, a więc na ogół dobrą pod względem higienicznym, może być badana okresowo (raz na miesiąc) dla sprawdzenia, czy w wodzie nasilającej lub w urządzeniach wodociągowych nie zachodzą jakieś szkodliwe zmiany.

Woda z urządzeń wodociągowych, zasilanych wodą powierzchniową (rzeczną, jeziorową, stawową), oczyszczaną z pomocą filtrów powolnych, szybkobieżnych lub innym sposobem z ewentualnym zastosowaniem dalszego odkażania, powinna być badana w laboratoriach zakładów wodociągowych zasadniczo codziennie, w każdym zaś razie nie rzadziej, niż raz na tydzień, o ile ze względu na warunki finansowe gminy czestsze badanie będzie niemożliwe. Próby powinny być pobierane w miejscach, wskazanych w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 310), t. j. w miejscach: a) ujęcia, b) wypływu z urządzeń do oczyszczania, c) czerpania wody z sieci wodociągowej, studni lub ujęcia źródlanego.

Próby powiny być pobierane we wszystkich wyżej wymienionych miejscach w ciągu najwyżej jednego dnia.

Kontrola wody zakładów wodociągowych (z sieci miejskiej) powinna być prowadzona systematycznie według następujących zasad:

a) próby powiny być pobierane w krańcowych punktach zasięgu magistrali i jej odgałęzień, które są najwięcej miarodajne dla sprawdzenia, czy w sieci miejskie danego rejonu nie powstają szkodliwe zmiany. W takich przypadkach próby należy pobierać z kranów domowych lub ze zdrojów publicznych (studzienek) itp. Należy unikać pobierania prób z hydrantów pożarowych wszelkiego rodzaju, gdyż ich konstrukcja pozwala na przypadkowe zanieczyszczenia wypływającej wody;

b) pobieranie prób wody z wodociągów prywatnych zakłady przemysłowe nieruchomości mieszkalnej, mających zapasowe połączenie z wodociągiem miejskim, ma na celu sprawdzenie, czy przez to zapasowe połączenie nie może nastąpić zanieczyszczenie sieci miejskiej;

c) próby powinny być pobierane z kranów najbardziej czynnych, jak podwórzowe, korytarzowe itp.

4) w razie stwierdzenia przypadkowego zanieczyszczenia studni lub sieci wodociągowej wskutek uszkodzenia urządzeń wodociągowych lub niedostatecznej ochrony studni należy, po dokonaniu naprawy tych urządzeń, te urządzenia odkazić najlepiej z pomocą świeżego podchlorynu wapnia ($CAOCl_2$) w następujący sposób:

a) z zanieczyszczonej zwykłej studni wyczerpać wodę w całej ilości, cembrowinę oczyścić z porostów i grzybków, z dna usunąć muł, a na jego miejsce nasypać przepłukany piasek lub żwir; następnie cembrowinę wyszorować rozczynem podchlorynu wapnia w stężeniu 120 mg na 1 litr wody (120 g. na 1 m^3). Po wypełnieniu się studni wodą do stałego poziomu i obliczeniu jej pojemności należy przygotować rozczyn potrzebnej ilości podchlorynu wapnia w kilku litrach wody, obliczając ilość podchlorynu w stosunku 60-120 g. na 1 m^3 wody w studni (zależnie od stopnia zanieczyszczenia): rozczyn ten należy wlać do studni i zmieszać dokładnie z wodą studzienną. Po 24 godzinach wodę należy wyczerpać.

Jeśli po ponownym wypełnieniu się studni woda wykazuje zapach chloru, należy ją ponownie wyczerpać aż do zniknięcia śladu chloru.

b) przy zanieczyszczeniu odcinka sieci rur wodociągowych wskazane jest przeprowadzenie odkażania zanieczyszczonych przewodów, w zasadzie, w następujący sposób: Przy odkażaniu np. zanieczyszczonego odcinka sieci wodociągowej zamyka się zasuwę w dolnym końcu odcinka, otwiera najbliższy na zamkniętym odcinku hydrant, spuszcza wodę przez dłuższy czas dla przepłukania odcinka, następnie zmniejsza się odpływ i jednocześnie przez hydrant, położony na początku odcinka, wtłacza się do rurociągu 1% roztwór podchlorynu wapnia aż do momentu, kiedy zawartość wolnego chloru w wodzie, wypływającej z końcowego hydrantu, będzie wynosiła conajmniej 10 mg na litr. Poczym zamyka się hydrant końcowy oraz zasuwy na początku odcinka i pozostawia się odcinek pod działaniem chloru conajmniej przez jedną godzinę. Po skończonym odkażaniu przepłukuje się rurociąg przez przepuszczanie wody w celu usunięcia nadmiaru chloru.

Wszelkie nowo wykonane odcinki sieci powinny być również odkażane w sposób powyższy przed oddaniem ich do użytku.

Obecność chloru łatwo jest sprawdzić drogą chemiczną, dodając do szklanki wody kilka kropel rozcieńczonego kwasu siarkowego, kilka kropel 10% rozczynu jodku potasu i 1 — 2 cm^3 0,5% rozczynu krochmalu. W razie obecności wolnego chloru woda zabarwi się na niebiesko.

Do użytku nadaje się tylko świeży podchloryn wapnia, który należy przechowywać w miejscu suchym i ciemnym.

5) W kilka dni po odkażeniu należy pobrać próby wody i przesłać do kontrolnego badania chemicznego i bakteriologicznego. Jeśli w próbie wody należycie pobranej, pochodzącej ze studni odpowiednio zbudowanej i dokładnie odkażonej, zostanie stwierdzona w dalszym ciągu obecność bakteryj okrężnicy, przyczyny zanieczyszczenia wody należy szukać w samych już złożach gruntowych, przepuszczających wodę zanieczyszczoną.

6) W gminach, niemających własnych laboratoriów przy zakładach wodociągowych, kontrolne badania prób wody (art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 310), powinny być dokonywane przez: a) Państwowy Zakład Higieny i jego filie, lub b) Państwowe Zakłady badania żywności i użytku i ich filie, lub c) przez uprawnione komunalne pracownie badania żywności i przedmiotów użytku (pkt. c ust. 1 § 3 rozporządzenia). W tym celu gmina powinna zwrócić się do odpowiedniego, terytorialnie najbliżej położonego Zakładu badawczego o przeprowadzenie badań kontrolnych przy zasilaniu wodociągu:

a) wodą powierzchniową — nie rzadziej niż raz na miesiąc,

b) wodą wgłębną — nie rzadziej niż raz na dwa miesiące.

W tych przypadkach kontrola wody wodociągu gminnego może obejmować za każdym razem inny rejon (pkt. 3), o ile sieć wodociągowa jest naogół w dobrym stanie.

W gminach, mających własne laboratoria przy zakładach wodociągowych, władze administracji ogólnej, w wykonaniu art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o nadzorze policyjno-sanitarnym, sprawują przez wyżej wyszczególnione zakłady nadzór fachowy nad sposobem badania wody przez te laboratoria.

7) W związku z treścią § 4 rozporządzenia z dnia 27 sierpnia 1933 r. wyjaśnia się, że warunkami, które powiatowa władza administracji ogólnej, może określać w decyzjach o dopuszczaniu, w poszczególnych przypadkach, do picia i potrzeb gospodarczych wody nieodpowiadającej przepisom rozporządzenia, mogą być:

a) przegotowanie wody,

b) oczyszczanie wody (odkażanie, filtrowanie, zmiękczanie itp.) w zależności od tego, z jakiego powodu i w jakim stopniu woda jest nieodpowiednia oraz zależnie od celu, do którego ma służyć.

Decyzja o niedopuszczeniu wogóle wody, niezdatnej do picia i potrzeb gospodarczych, powinna być wydawana z uwzględnieniem warunków lokalnych, to znaczy o ile zaopatrzenie w wodę danego terenu będzie, po nieuruchomieniu nieodpowiedniego zbiornika, w dostatecznej mierze pokrywało zapotrzebowanie ludności.

Kontrola wody w zakładach kąpielowych publicznych (baseny, pływalnie) będzie uregulowana odrębnym zarządzeniem Ministerstwa Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

III. Opłaty za badanie prób wody.

Opłaty za badanie prób wody należy pobierać według następujących wytycznych:

Za badanie prób wody, pobranych w związku z wybuchem duru brzusznego, durów rzekomych, czerwonki oraz cholery, dokonywane w Państwowym Zakładzie Higjeny i jego filiach, nie pobiera się opłat.

Za badania chemiczne i bakteriologiczne, dokonywane w Państwowych Zakładach badania żywności i przedmiotów użytku oraz w komunalnych pracowniach badania żywności i przedmiotów użytku (pkt. c ust. 1 § 3 rozporządzenia) dla celów ogólno-sanitarnych na użytek władz dozoru — nie pobiera się opłat.

Natomiast koszty badania prób wody dla celów prywatnych np. przemysłowych (wytwórnie lodu, wyrąb lodu, wytwórnie napojów chłodzących, wód gazowych, lemoniad, piekarnie, masarnie, mleczarnie, wytwórnie przetworów mlecznych itd.) lub w związku z kontrolą wodociągów, studzień itp., ponosi właściciel danego przedsiębiorstwa używającego wody do wyrobu produktów, lub właściciel wodociągu, studni itp. (gmina właściciel prywatny).

W związku z tym, należy by we wszystkich przypadkach przesyłania prób wody do badania zaznaczony był jasno cel, dla którego próby zostały pobrane, a to dla orientacji zakładu badawczego co do pobierania lub niepobierania opłat.

Wysokość opłat za badanie prób wody określa rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12. XI. 1929 r. o opłatach za badanie artykułów żywności i przedmiotów użytku (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 584).

IV. Sprawozdania z kontroli wody.

W związku z wytycznymi powyższej instrukcji, dotyczącej sprawy kontroli wody, powinny być sporządzane sprawozdania o stanie wody na danym terenie według załączonych schematów i w następującym trybie:

a) gminy wiejskie i miejskie przedkładają powiatowej władzy administracji ogólnej sprawozdania kwartalne w terminach: 1 maj, 1 sierpień, 1 listopad, 1 luty, według załączonego schematu (załącznik 2); miasta wydzielone składają w tych samych terminach sprawozdania właściwemu wojewodzie;

b) powiatowa władza administracji ogólnej przedkłada Urzędowi Wojewódzkiemu sprawozdanie roczne w terminie do 1 kwietnia roku sprawozdawczego, zestawione z kwartalnych sprawozdań gminy według załączonego schematu (załącznik 3); sprawozdania roczne należy sporządzić i przesyłać Urzędowi Wojewódzkiemu w 3-ch egzemplarzach;

c) Urząd Wojewódzki przedkłada Ministerstwom (Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych) po jednym egzemplarzu rocznego sprawozdania powiatowej władzy administracji ogólnej w terminie do 1 maja roku sprawozdawczego.

V. Uchylenie dotychczasowych zarządzeń dotyczących wody.

W związku z wejściem w życie rozporządzenia o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych oraz powyższej instrukcji uchyla się następujące okólniki i pisma okólne;

1. Okólnik Ministerstwa Zdrowia Publicznego z dnia 30. XI. 1921 r. Nr Z.H. 34672/3122/31 (instrukcja o pobieraniu prób wody do badania) z wyjątkiem punktów 2 i 3 dotyczących pobierania prób wody z odkrytych zbiorników i wód odpływowych 1).

2. Okólnik Ministerstwa Zdrowia Publicznego z dnia 17 III. 1922 r. Nr Z.H. 6960/848 w sprawie pobierania wody używanej do wyrobu wód gazowych, celem przesyłania jej do zbadania.

3. Okólnik Ministerstwa Zdrowia Publicznego z dnia 16. X. 1922 r. Nr Org. 31487/2668/22 w sprawie kosztów badania prób wody.

4. Okólnik Nr. 160 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27. VII. 1929 r. Nr Z. Z. 3960/29 w sprawie badania wody.

5. Pismo okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21. XI. 1929 Nr Z.Z. 379/29 w sprawie tymczasowych norm dla wody do picia.

6. Okólnik Nr 102 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25. VI. 1930 r. Nr Z.I. 393/29 w sprawie dezynfekcji i kontroli wody.

7. Okólnik Nr 4 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13. I. 1931 r. Nr Z. I. 5/31, uzupełnienie do okólnika w sprawie dezynfekcji i kontroli wody.

1) Nieuchylone punkty 2 i 3 wymienionego okólnika brzmią:

2) Pobieranie prób wody z odkrytych zbiorników (rzeki, stawy itd.).

Badanie wód tych ma po części na celu stwierdzenie, jaki wpływ na skład wody w rzekach, stawach itd., wywiera zamieszkana osada lub zakłady fabryczno-przemysłowe. Z wód tych winny być pobrane cztery próby, mianowicie:

I-sza próba: pobrana z wód odpływowych (ścieków) powyżej miejsca wpadania do rzeki.

II-a próba: pobrana z wody rzecznej w odległości 100 — 300 m. powyżej miejsca wpadania ścieków.

III-a próba: pobrana w odległości 1/4 — 1/2 km poniżej miejsca wpadania ścieków t.j. w miejscu, w którym ścieki i woda tworzą jednolitą mieszaninę.

IV-a próba: pobrana poniżej miejsca wpadania ścieków w odległości 5—10 km od miejsca pobrania próby III-ej.

Próby II, III i IV pobierać należy z głębokości 20—30 cm. od powierzchni wody.

Ze zbiornika z wodą stojącą winny być pobrane dwie próby jedna blisko ujścia ścieków, druga zaś w tym miesiącu, w którym woda i ścieki tworzą jednolitą mniej więcej mieszaninę.

3) pobieranie prób z wód odpływowych (ścieków).

Przy pobieraniu próby z wód odpływowych należy stwierdzić czy skład ścieków w ciągu dnia jest stały w tym wypadku pobiera się jedną próbę, czy też zmienny, wówczas należy pobrać w ciągu dnia kilka prób i połączyć je razem.

Załącznik Nr 1 do okólnika Nr 6/34

Kwestionariusz dla studni.

Dane ogólne Powiat ....
Miejscowość .... Gmina ....
Nazwisko i adres .... Właściciela..........
Studnia Administratora..........
publiczna
prywatna
Ilu obsługuje mieszkańców ....
Ile obsługuje zakładów przemysłowych ....
Otoczenie studni.
Położenie studni: podwórko, plac ulica.
Teren okoliczny: płaski, spadki, (od) do studni, grunt (nie) przepuszczalny.
Dopływy z sąsiednich posesyj, ścieki są (niema).
Teren przy studni: (nie) zabrukowany, wzniesiony, płaski, wklęsły, utrzymany (nie) czysto.
Odległość od: ustępu..........m.; dołu kloacznego .... m.; dołu chłonnego..........m.; śmietnika..........m.; zlewu podwórzowego.......... m.; gnojowiska..........m.; stajni ....m.; ....m.; ....:
Dół kloaczny: ziemny, drewniany, murowany, betonowy; głębokość ....m. wymiary poprzeczne..........m. (nie) bywa przepełniony.
Poidło dla zwierząt: (niema) jest w odległości..........m. od studni;
Możliwości zanieczyszczenia studni: (niema) są wskutek ....
Studnia:
Rodzaj: kopana, wiercona, abisyńska, otwarta, przykryta pokrywą z desek, żelaza (nie) szczelna; właz (niema) jest, (nie)
Od powierzchni ziemi do zwierciadła
Głębokość: wody..........m.
Od powierzchni ziemi do dna studni ....m.
Wydajność (nie) dostateczna; (nie) wysycha w czasie suszy.
Cembrowanie:
Rodzaj: drewniane, kamienne, z cegły, betonu; (nie) trwałe; (nie) szczelne, uszkodzone, wypoczone, zgniłe, plamy zaciekowe, porosty; wysokość nad terenem.......... m. średnica cembrowania.......... m.
czyste szlamowanie studni: (nie) stosuje się w okresach..........
Dno studni
obce przedmioty:
Czerpanie wody: kluczka, żóraw, kołowrót, wiadro, (nie) stałe, rodzaj pompy, pompa (nie) czynna.
Choroby: Uprzednio notowane (nie) były (dur brzuszny, czerwonka, biegunka) w roku .... wiosna lato, jesień, zima.
Skargi mieszkańców na smak, zapach, mętność, barwę, brak wody.
Kontrola studni: przyczyna (cel) oględzin (pobrania prób wody do badania).
Temperatura powietrzna..........°C, wody..........°C w chwili pobrania prób wody.
Data oględzin (pobrania prób wody) ....; czas (godzina) pobrania prób wody ....
Oględziny (pobranie prób wody) dokonane przez..........

Załącznik Nr 2
do okólnika Nr 6/34

Rok ....
Kwartał ....

Schemat sprawozdań kwartalnych

Sprawozdanie gminy .... dotyczące kontroli wody

Województwo ....

Powiat ....

a) Studnie i ujęte źródła naturalne

Miejscowość	Rodzaj studni lub źródła	Liczba		Powód pobrania prób:		Liczba prób zbadanych w		Liczba prób zbadanych		Liczba urządzeń wodnych z wodą			Zarządzenie władzy administr. ogólnej		
		zbadan. urządz. wodn.	pobr. prób wody	epidem.	ogól. san.	Państw. Zakł.	komun. pracow.	chemicz.	bakteriol.	zdatną	warunk. zdatną	niezdatną	zamknięcie: stałe	zamknięcie: czasowe	dopuszczenie warunk.
	Studnie publiczne														
	Studnie prywatne														
	Źródła ujęte														
Przykład: N. N.	Studnie prywatne	15	14	1	13	10	4	14	1	10	4	1	1	3	1

b) wodociągi

Miejscowość:	Źródło wody (rzeka, jezioro, studnia itp.)	Liczba prób pobranych w:			Powód pobrania prób	Liczba prób zbadanych w:			Liczba prób zbadanych		Liczba zbadan. prób wody z:									Przyczyny zanieczyszczenia urządzeń do oczyszczania lub sieci
											ujęcia			z urz. do oczyszcz.			sieci			
		ujęcia	urządz. do oczyszcz.	sieci		Państw. Zakład.	pracown. kom.	laborat. wodoc.	Chemicz.	Bakterj.	zdatn.	warunk. zdat.	niezdat.	zdat.	warunk. zdat.	niezdat.	zdat.	warunk. zdat.	niezdat.	
Przykład: N. N.	Rzeka	10	20	30	badanie okresowe	—	—	60	—	60	1	3	6	18	2	—	25	2	3	Zepsucie (osadnika, sieci, hydrantu pęknięcie rury wodoc.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 grudnia 1934 r.

o złączeniu Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku z Państwowym Zakładem Higieny.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. b) ustawy z dnia 17 marca 1923 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o Państwowym Zakładzie Higieny (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 477) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 w ust. 1:

a) spójnik „i" po wyrazach: „(Monitor Polski Nr 1 z 1922 r.) zastępuje się przecinkiem;

b) po wyrazach: „(Monitor Polski Nr 101)" dodaje się na końcu spójnik „i" oraz od nowego wiersza zdanie o brzmieniu następującym:

„Państwowe Zakłady badania żywności i przedmiotów użytku, utworzone zgodnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343)";

c) wyrazy: „naukowo-badawczy" zastępuje się wyrazami: „naukowo-doświadczalny" oraz „badawczy":

2) w art. 3 w ust. 1 spójnik „i" zastępuje się przecinkiem i na końcu przed wyrazami: „(art. 1)" dodaje się wyrazy: „oraz Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku";

3) w art. 4 na końcu ust. 1 kropkę zastępuje się średnikiem i od nowego wiersza dodaje się zdanie o brzmieniu następującym:

„f) wykonywanie czynności określonych w art. 11 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz.U.R.P. Nr 36, poz. 343).";

4) w art. 5 ust. ostatnim po wyrazach: „plan finansowo-gospodarczy" dodaje się wyrazy „oraz zamknięcia rachunkowe (bilanse)":

5) w art. 6 po ust. 1 dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującym:

„Działy i oddziały Państwowego Zakładu Higieny, wykonywające zadania, wymienione w art. 4 ust. 1 lit. f), noszą nazwę „Zakład badania żywności i przedmiotów użytku";

6) w art. 7 po ust. 1 dodaje się jako ust. 2 nowy ustęp, o brzmieniu następującym:

„Państwowy Zakład badania żywności i przedmiotów użytku, istniejący w Warszawie, staje się działem Państwowego Zakładu Higieny; Państwowe Zakłady badania żywności i przedmiotów użytku, istniejące w Łodzi, Krakowie, Poznaniu, oraz oddziały Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku, istniejące w Wilnie i Gdyni, stają się oddziałami filii Państwowego Zakładu Higieny:"

7) w art. 12 wyrazy: „i jego ekspozytury" zastępuje się wyrazami: „jego filie i ekspozytury czasowe (art. 5 ust. 3)":

8) w art. 13 po ust. 1 dodaje się jako ust. 2 nowy ustęp o brzmieniu następującym:

„Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy, normujące stosunek Państwowego Zakładu Higieny i jego filii do władz i organów, wymienionych w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343) oraz do samorządowych pracowni badania żywności i przedmiotów użytku, wymienionych w art. 15 i 16 tegoż rozporządzenia.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OBWIESZCZENIA SĄDOWE.

Sąd Grodzki w Wodzisławiu Śl.
V Co 85/46 Wodzisław, dnia 31 stycznia 1947 r.

Wywołanie

Anna Stenclowa z domu Sosna żona rolnika w Gogołowej stawiła w tutejszym Sądzie wniosek o wdrożenie postępowania wywoławczego w celu wykluczenia właścicieli nieruchomości Gogołowa Dolna Wykaz L. 12 z ich prawami na gruncie.

Właścicieli naprowadzonej nieruchomości wzywa się by najpóźniej w terminie dnia 20 maja 1947 r. zgłosili swoje prawa, gdyż w przeciwnym razie zostaną z ich prawami do nieruchomości Gogołowa Dolna wykaz L 12 wykluczeni. Sędzia Grodzki 45

OGŁOSZENIE.

Na zasadzie art. 12 § 2 Dekretu z dnia 25. 8. 1945 r. Sąd Grodzki w Raciborzu podaje do wiadomości publicznej, że niżej wymienione osoby zgłosiły w tut. Sądzie wnioski o uznanie za zmarłych: Agnieszka Behr, zamieszkała w Turzu, ul. Raciborska Nr 56 — jej ojca Wilhelma Tumulki, ostatnio zamieszkałego w Turzu, który miał zginąć w czasie działań wojennych na tut. terenie, — do sprawy Nr. Zg. 10/46.

Sąd wzywa:

a) osoby, które mają być uznane za zmarłe, by w terminie trzech miesięcy licząc od dnia okazania się nin. ogłoszenia, zgłosiły się osobiście w tut. Sądzie, w przeciwnym bowiem razie nastąpi uznanie je za zmarłe:

b) wszystkie osoby, które mogą udzielić wiadomości o osobach, które mają być uznane za zmarłe, by w powyższym terminie doniosły o tem tut. Sądowi.

Kierownik Sądu: (Mgr. T. Kaczkowski). 59

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową wystawioną przez Dyrekcję Poczt i Telegrafów Katowice, na nazwisko Pawlaczek Karol. 51

Unieważnia się skradzione dokumenty osobiste, oraz legitymację nr T 29, wystawione przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski na nazwisko Tobor Agnieszka Katowice, 27 Stycznia 23. 52

Unieważnia się zgubione dowody tożsamości koni nr 1092 i nr 1093, wystawione dnia 21. VIII. 1945 r. na Miejskie Zakłady Ogrodnicze w Bielsku. 53

Unieważniam skradzioną legitymację Nr 3401/1 wydana przez D.O.P.T. Aniela Hanschild. 14

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJE: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA kwartalna 180,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 5,— zł. najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 80,— zł. wraz z egz. dowod. 100,— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.
Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 35,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego). Katowice, Francuska 33. w podw. tel. 327-54
R 26726